

Milliókat érő Picasso-festmény?

Egy szászrégeni üzletember saját bevallása szerint ajándékba kapta a Picasso-alkotást

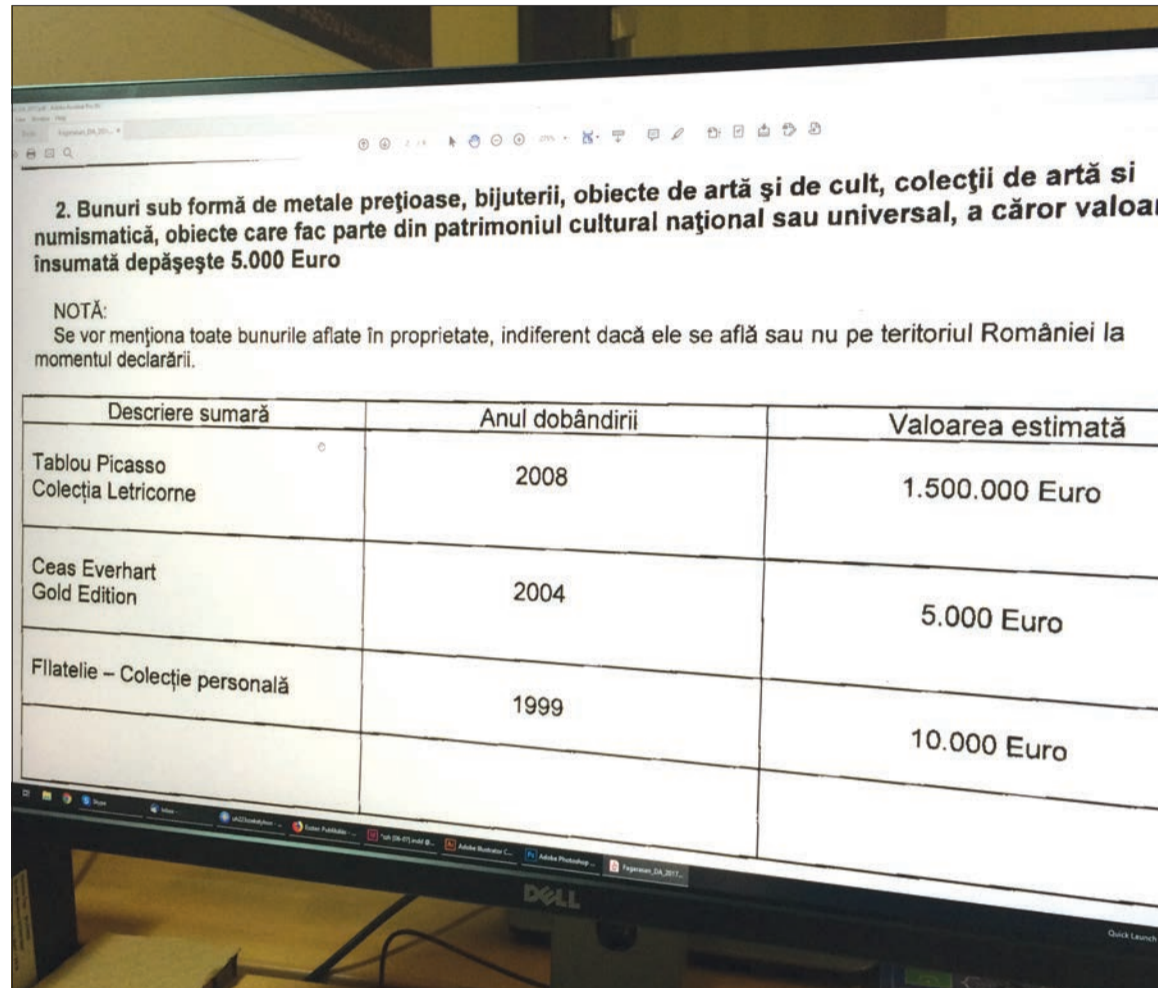
• A Maros Megyei Múzeumnál van lehetőség az a feltételezett Picasso-alkotás, amelyet egy szászrégeni üzletembertől, volt önkormányzati képviselőtől koboztak el egy házkutatás során.

SIMON VIRÁG

A napokban derült fény arra, hogy a szászrégeni Iulius Făgărășanról még májusban, egy házkutatás során elkoboztak egy feltételezett Picasso-festményt.

Nem volt pénze a hitelesítéshez

Az érintett az Agerpresnek azt nyilatkozta, hogy évekig Svédországban lakott és dolgozott, nagyon sokat segített egy ottani barátjának, aki hálából adta neki Picasso Le tricorne című alkotásának egyik változatát. Az ajándékozó bizonyítani tudta, hogy családjához 1956-ban vásárlás során került a festmény, amit eddig még nem hitelesítettek. Făgărășan azt nyilatkozta, hogy 2006-ban visszajött Romániába, és magával hozta az alkotást is, soha nem tagadta, hogy tulajdonában van. Bár tisztában volt vele, hogy

Descriere sumară	Anul dobândirii	Valoarea estimată
Tablou Picasso Colecția Letricorne	2008	1.500.000 Euro
Ceas Everhart Gold Edition	2004	5.000 Euro
Filatelie – Colecție personală	1999	10.000 Euro

Iulius Făgărășan, szászrégeni önkormányzati képviselőként, vagyonynyilatkozatába is beírta, hogy van egy Picasso-festménye

◀ FORRÁS: SZÉKELYHON

Álhír, hogy megkerült a másik Picasso-festmény

Egy színházi produkció alkotóinak áldozata volt az a román származású holland író, aki a napokban bejelentette, hogy rábukkant a hat éve ellopott Picasso-festményre. Az író hétfőn jelezte, hogy két belga filmrendező „performanszának” dőlt be gyanútlanul. A News.ro hírügynökség jelentése szerint Mira Fetica író szombaton Hollandia bukaresti nagykövetségére vitte be a Picassónak tulajdonított alkotást, a nagykövetség pedig azonnal értesítette a román hatóságokat. Úgy vélték, a rotterdami műcsarnokból román műkincsrablók által 2012-ben ellopott hét nagy értékű festmény egyikéről, Picasso Bohócfaj című alkotásáról van szó.

csak akkor tudja eladni, ha hitelesíti, ehhez nem volt meg a szükséges 200 ezer eurója.

Szerepel a vagyonynyilatkozatában

Amikor szászrégeni önkormányzati képviselő lett, a liberális párt tagjaként vagyonynyilatkozatába is beírta, hogy van egy Picasso-festménye, és ennek értéke 1 500 000 euró. Făgărășan azt állítja, idén májusban Svájcba akart utazni, hogy egyez-

tessen szakértővel az alkotás hitelesítése érdekében, de egy nappal utazása előtt házkutatást tartottak nála adócsalás, és bűnözői csoportban való részvétel gyanúja miatt, és elkobozták tőle a festményt. Szerint telefonját is lehallgatták és azért indítottak ellene eljárást, mert fecsempészeket jelentett fel. Utólag, állítása szerint, közölték vele, hogy nem folytatják ellene a vizsgálatokat, de a festményt nem kapta vissza, és senki nem értesítette arról, hogy mi történt vele.

Marosvásárhelyen őrzik

A Picassónak tulajdonított alkotás jelenleg a Maros Megyei Múzeum őrzött raktárában van. Soós Zoltán múzeumigazgató elmondta, letétben helyezték el náluk, amíg kiderül, hogy mi lesz a sorsa. Az intézményvezetőnek nincs tudomása arról, hogy Romániában volna olyan szakértő, aki hitelesíteni tudná a Picasso-műveket. „A neves művész nagyon termékeny volt, sok alkotása van, és ezek nagyon

magas áron, akár 80–100 millió euróért cserélnek gazdát. Sokan hamisították a munkáit, ezért Franciaországban egy komoly üzletág alakult ki a festmények hitelesítése körül. A nálunk lévő alkotás hitelesítéséről a román állam gondoskodik, mi csak megőrizzük addig, amíg más utasítást nem adnak.”

• JEGYZET

P. BUZOGÁNY ÁRPÁD

Az utcán való menésről

Egy-egy ismerősünket messziről felismerjük jellegzetes mozgásáról, menéséről. Néha meg éppen a sötétben is, annyira biztosak vagyunk: lépéseinek ritmusa, szaporasága vagy éppen lassúsága révén eltéveszthetetlen. Ne vonjunk le messzemenő következtetéseket a lépésekből, ám óhatatlanul összefüggésbe hozzuk: akit sűrűn kopogó lépések jellemeznek, azt inkább tartjuk határozottnak, mint álmodozónak vagy tétlenkedőnek.

Bizony mondom, egyik legjobb szórakozás az emberek bámulása, figyelése. Már akinek van erre ideje. Mert mostanában mindenki siet. Mintha nem huszonnegy órától állna a nap, mint nagyszüleink korában. Igaz, akkor nem kellett elolvasni mindenféle locskaságot, sem tetszikelni (gyengébb magyartudásúaknak lájkolni) ezt meg amazt, se hozzászólást írni. Nézem, találkozik két

ember, felteszik semmitmondó kérdéseiket, és elmondják szokványos válaszaikat, aztán már várja őket a koma, szomszéd, nagybácsi vagy más, tehát igazolják is a sietés okát. Akkor meg minek találkozni valakivel, ha nincs hozzá igazi kérdésünk vagy nem is vagyunk kíváncsiak, mi történt vele mostanában?

Ettől függetlenül elsiet a két személy közül legalább az egyik. Apró, határozott lépésekkel. Céltudatosan. Vagyis nem könnyed léptekkel, nem ámbolyogva.

Mennyivel másabb az a sajátos férfilépés, kissé kifelé lépve, kacsázva, amely lassú ugyan, ám tekintélyes. Mintha meg-megremegne a föld a lépések súlya alatt. Ilyen ember csak fontos lehet. Nem rohan, még csak nem is siet. Tempósan halad, úgy, hogy önkéntelenül is ráfigyelünk.

És mennyire másabb az a hegyesen koppanó lépéssor, amelyek egyértelműen fiatalos, határozott nőre utal! Igényes öltözet, általában nyúlánk testalkat, még a kis táskát is odaképzeltük, mielőtt láthatnánk. Vagy a csoszogó, nagysis járás: megrakott szatyor, netán babakocsi képe társul hozzá.

Szóval a jövő-menő, erre meg amarra haladó embereket látva akár el is lehet képzelni, miféle emberek ők. Jelzem, ez csupán játék, nehogy valaki ebből elméleteket kezdjen gyártani. Mert a magát kihúzó, kissé pocakos fiatal, netán idősebb férfi a város fő utcáján úgy megy

végig, kezeit néha erőteljesen lendítve, mintha balról-jobbról legalább két-két háza lenne. Na erre mondják a nyugatiak, hogy fő az önbizalom! Mert akinek van, annak aztán van, nem kell kölcsönkérnie.

Figyelem néha a gyermekeket, reggel iskolába ballagnak, kissé álmosan, délben meg csoportokba verődve hancúroznak, hangoskodnak. Egy-egy kerek arcú kislányról előre megmondanám, hogyan fog kinézni húsz év múlva, a másik, teltebb arcú, alamuszi fiúcskából pedig talán éppen asztalitenisz-bajnok lesz, szóval senki nem mondaná meg, milyenné válik testalkata, mozgása.

Persze, mert a testalkat eleve meghatározza az utcán való járásunkat. Egy magas, zömök, derék fiatalember lassú, mégis lendületes léptekkel halad. Mozgásán, netán öltözetén is látszik, hogy nem városi. Úgy megy, mintha fél zsák búzát vinne a vállán. Tetszenek nekem ezek az erőteljes léptek, hiszen nem megsérteni akarok senkit, én is falusi vagyok. Határozott és semmit el nem siető férfiember jellemzője. És ki nem állhatom a gyorsan beszélő, helyben is topogó, hevesen gesztikulálókat. Az az érzésem, mindent és mindenkit csak saját céljuknak alárendelve látnak, használnak fel.

Most, az első hó idején azonban minden megváltozott: baktatunk, totyogunk, csúszkálunk. Mert aki lendületes léptekkel indul neki, hamarosan a földön találja magát, lehuppanva. Épp ezt szeretnénk elkerülni!